

Vespre de Tots els Sants

Joan es va servir una bona copa de bourbon amb dos gels. No hi havia res que li atorgara major plaer ara per ara que gaudir del seu merescut descans assegut al sofà de la saleta i veient qualsevol ximpleria a la televisió, programes d'aquells babaus, que no fan pensar. Ja pensava prou a la feina, ja.

Però pareixia que no era el dia de poder descansar tranquil·lament. Era la vespra de Tots els Sants i en el barri on vivia els xiquets (i els pares) havien agafat la mala costum de disfressar-se i eixir al carrer a demanar llepolies casa per casa, important tradicions estúpides que, a parer seu, no feien cap falta.

“Americanades” es deia per a si mateix, mentre deixava que li picaren al timbre una vegada i una altra sense que els molestos visitants obtingueren cap resposta.

Però de sobte algú va tocar a la porta amb determinació, colpejant la fusta amb algun objecte contundent que va fer tremolar tota la casa.

—Obri, Joan, sé que estàs ací.

I Joan no va tindre més remei que alçar-se i obrir la porta. I allí estava, dret i fosc com sempre, amb la cara tapada amb la caputxa i la dalla a la mà. Tal com l'havia vist la primera vegada aquella nit a l'hospital després una borratxera que quasi aconsegueix que se l'emportara.

—Home, quin plaer, passa passa —va dir, convidant a la parca a entrar al rebedor amb un gest amb la mà.

La Mort va entrar fent un gest educat amb el cap i va anar directament cap a la saleta. Allí es va servir una copa del mateix bourbon que estava bevent. Joan i va seure al butacó, deixant la dalla recolzada a la prestatgeria que tenia darrere.

—Ja ha passat un altre any, eh?—va dir Joan, tornant a seure. En veure que la Mort s'havia servit la beguda va esbossar un somriure. —Com si estigueres a ta casa —va afegir.

El tenebrós visitant va pegar un bon trago al whisky abans de respondre.

— I ja t'ho has pensat? Pel que veig, aquestes pròrroques no t'han servit per a aconseguir el teu propòsit. I només et queda un any, l'últim. Tu veuràs.

I d'un altre glop, es va acabar la copa.

—Doncs no, no ho he aconseguit encara. La Marta ni em mira des de fa mesos, i ara que se n'ha anat a viure amb Pau, gens ni miqueta. Açò no té cap sentit.

—Ja t'ho vaig dir.

—Però ho havia d'intentar. Sóc un romàntic. I a més, encara em queda un any, quina pressa. I si guanyem una altra copa del rei, eh? Em quede.

—Si abandones el teu propòsit —va dir la Mort, sospirant— no tens dret a quedar-te. Un tracte és un tracte. Jo també sóc un romàntic, però he de complir amb la feina. — I arronsava els muscles a manera de disculpa.

Joan va sospirar, resignat. De fet, no s'esperava aquella visita. Ja ni se'n recordava. Marta l'ignorava i ell ja s'havia acostumat a aquella situació. Bon dia i adéu a la feina, poc més. Ni tan sols s'esforçava ja per coincidir amb ella a la màquina del café.

Café amb llet amb un de sucre, vaja. S'ho sabia de memòria, de tantes vegades que l'havia convidada.

—Mira— va dir la Mort — D'ací a vint minuts hi haurà un accident de tràfic i he d'estar present, he d'arreglar-ne un parell. Si vols, t'ho penses i després torne.

—Un parell? Redéu, home, quina falta de respecte. Que són ànimes, xe, no són cabassos de taronges o sacs de creïlla! Que eixa gent té una vida, unes il·lusions, i parles d'ells de qualsevol manera!

Joan estava irritat, en part per la mostra d'indiferència de la Mort cap a aquells pobres desgraciats als quals els quedaven a penes uns minuts en aquest món i en part per adonar-se'n de la seua pròpia indiferència cap a Marta, l'amor de la seua vida.

La Mort, comprensiva, va tornar a sospirar.

—Ho sé, Joan, però aquesta feina al final et fa un poc insensible. És el costum, saps? Al remat ho veus només com això, feina, i no penses amb res més.

Joan ho entenia, clar. Va haver-hi un parell de minuts de silenci. La Mort jugava amb els gels del fons del got, Joan bevia a poc a poc, la mirada perduda més enllà del rellotge amb forma de mussol que tenia penjat a la paret a l'altre costat de l'habitació, fins que la parca va tornar a parlar.

—Saps qui va en aquell cotxe que s'estavellarà?

—Qui?—va preguntar Joan, quasi per inèrcia.

—La Marta i el Pau.

—Fotre! — Joan no va poder reprimir un sobresalt.— Els dos? Te'ls emportes als dos?

—Als dos.

—Aleshores per a què em quede? Ja no tindria sentit el nostre pacte, no?

—Si decideixes quedar-te, malgrat que Marta ja no hi estarà, potser et passarien altres coses en aquest any. Això ja no depèn de mi. És la teua decisió però... m'estimava més avisar-te.

Joan romania pesarós al sofà mentre deixava, inconscient, que els gels li aigualiren el bourbon. De sobte, se li va ocórrer una idea. Qui diu idea? Era una gran idea!

—Escolta...

—Digues.

—Te'ls emportes als dos, hui. Aquesta nit.

—Sí.

—En la barca cap... allà.

—Sí.

—És que he fet un pensament...

La Mort li va assenyalar el rellotge amb forma de mussol.

—Espavila que tinc pressa.

—Ja, ja... però... i si deixes a Pau i hui me'n vaig amb tu? Sense més pròrrogues ja. Eh? Que em dius?

—Com? Com està això que dius?

—Sí home, xe, deixa a Pau ací... a l'hospital, un poc fotut si vols, vaja, però viu, i t'emportes a la barca a Marta i a mi, que no trobes?

—Això és una bogeria.

—Sí però... n'arreplegues dues igualment, no? — va dir Joan, clucant-li l'ullet a la Mort.

Aquest va fer com si s'ho pensara, però la veritat és que l'idea li havia agradat des del primer moment.

—D'acord —va accedir, traient-se de la túnica un pergamí. —Dis-me el teu nom sencer. —I amb l'ungla del dit ossut i sense carn va esborrar del document el nom de Pau i va procedir a escriure el del seu amfitrió.

—Joan Torró i Esplugues. Torró, amb accent en la o.

—Ho sé.

Joan es va inclinar per a veure si ho escrivia bé, no fora cas que a l'hora de la veritat es quedara a terra per una errada burocràtica, després de tot.

—Quina lletra més bonica. —va dir, amb una expressió de sincera sorpresa.

—Gràcies —va respondre la Mort, sense alçar el cap de l'escriptura.

Quan va acabar d'apuntar els canvis al pergamí, es va alçar i va replegar la dalla.

—T'ho has pensat bé? Anem?

—Xe, clar! Que faig jo ací si ella no està? Almenys tindrè temps per intentar que em torne a parlar.

—El viatge amb la barca no és tan llarg, si a l'hora de baixar no ho has aconseguit... cadascú farà el seu camí.

—Almenys em queda això. Va, anem— va dir Joan, encaminant-se cap a la porta— Farà frescoreta aquesta nit o que?

La Mort es va girar amb un gest d'impaciència i a Joan no li va fer falta veure l'expressió de la seua cara: se la podia imaginar perfectament.

En eixir de la casa i abans d'alçar la dalla per a complir amb la seua feina, la Mort va assenyalar les finestres il·luminades de la vivenda.

—No apagues els llums?—li va dir.

—I que més dóna?

—També tens raó.